

anførte, har meent at maatte aabne Afgang til at gaae ned til et Minimum af disse Straffearterens laveste Grad (6 Maanedes). Udkastets § 89 omhandler endelig Angreb paa de forfatningsmæssige Myndigheders Sikkerhed eller Frihed, en Paragraph, ved hvis Affattelse megen Tvivl har gjort sig gjældende hos Kommissionen. At der i Straffeloven ikke bør faaves en Bestemmelse i den Retning synes ikke at kunne bestrides, men Grundlovens § 47, hvori det hedder, at „hvo der antaster Rigsdagens Sikkerhed og Frihed, hvo der udsteder eller adlyder nogen dertil sigtende Befaling, gjør sig skyldig i Højforræderi“, forarsager herved ikke liden Vansteligheid. Det kan nemlig formeentlig ikke benægtes, at denne Grundlovsbestemmelse, — som det ogsaa blev bemærket under Forhandlingerne desangaaende paa den grundlovgivende Rigsforsamling, — bortset fra hvad der maatte kunne indvindes imod Realiteten af dens Indhold, ikke er klar, navnlig forsaavidt den henviser til det i den danske Strafferet ialtsald ikke positivt bekjendte Begreb „Højforræderi“. Paa den ene Side turde der derfor være Opfordring til at stille Sagen noget klarere i den nye Straffelov, paa den anden Side er det imidlertid misligt deri at statuere Noget, hvorom der kunde reises Tvivl, om det ikke maatte ansees at indeholde en Forandring i Grundloven, da Saadant selvfølgelig ingen Betydning vilde have, medmindre Bestemmelsen derom vedtoges paa den for Grundlovsforandringer i Grundlovens § 100 foreskrevne besværlige og langsomme Maade; det har endog sine Betæneligheder at udtale Noget, der skulde ansees som en nærmere Forklaring eller Fortolkning af Grundlovens § 47, forsaavidt Domstolene, hvis de maatte finde Fortolkningen urigtig, ikke heller vilde kunne lade det saaledes i Straffeloven Udtalte gjælde imod oftnævnte Grundlovsbestemmelses rette Forstaaelse efter deres Formening. Ved Overveielser af disse forskjellige Betragtninger er man kommen til det Resultat, at det er rigtigst, i det Hele — kun med den ubetydelige Rettelse af det formeentlig ucorrecte Bindeord „og“ imellem „Sikkerhed“ og „Frihed“ til „eller“ — i Udkastets § 89 at overføre de i Grundloven til Betegnelsen

af den omhandlede Forbrydelse brugte Udtryk, altsaa at lade Forbrydelsens Begreb være aldeles urørt; og indskrænke sig til blot at sætte en bestemt Straf istedetfor den i Grundlovens § 47 gjorte Henvisning til, at Forbrydelsen skal ansees som Højforræderi. Vel kan det nemlig omtvistet, hvad derved egentlig skal forståes, om det nemlig blot er Meningen at betegne, at den omtalte Forbrydelse skal ansees som en grov Statsforbrydelse, eller om derved henvises til det af fremmede, navnlig tyske, Criminalister opstillede Begreb om Højforræderi — idet den danske Strafferet, som oftere bemærket, ikke kjender det —, eller om Hensigten her skal ansees at have været den (saaledes som det bl. A. er bleven yttret) at henvise til den bestemte specielle Straf, som efter den paa Grundlovens Tid gjældende Straffelovning maatte siges at være foreskrevet for de groveste Arter af Statsforbrydelser, navnlig de i D. R.'s 6—4—1 til 3die Artikel omhandlede, altsaa at bestemme, at hver den, der antastede Rigsdagens Sikkerhed og Frihed eller udstedte eller adlød nogen dertil sigtende Befaling, skulde have forbrudt Tre, Liv og Guds m. m., ikkun med de af den senere Lovgivning følgende Modificationer. Men Kommissionen har været enig om, at denne sidste Mening kan Grundlovens § 47 umulig antages at have, fordi den vilde være aldeles urimelig, saavist som hiin Strafs Anvendelse i mange, ja i de allerfleste, af de under Bestemmelsen hørende Tilfælde vilde være umenneskelig; og da det fremdeles formeentlig tør forudsættes, at Grundloven heller ikke har villet hentyde til tyske Criminalisters uklare Begreb om Højforræderi, har man saaledes ikke taget i Betænkning at opstille den Paastand, og ved Affattelsen af Udkastets § 89 at gaae ud fra, at Grundlovens § 47 kun har villet betegne, at Angreb paa Rigsdagens Sikkerhed og Frihed skulde betragtes som en meget grov Statsforbrydelse og følgerig straffes efter de for saadanne gjældende eller i Fremtiden nærmere fastsatte Straffebestemmelser. Netop under denne Forudsætning, at man ikke i Grundloven vilde binde sig til de i en forældet Straffelovgivning fastsatte, urimelig haarde, Straffe, og dog heller ikke vilde foregribe Bestemmelserne i en kommende ny Straffelov, bliver det